

Sygn. akt: I. C. 675/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 sierpnia 2013 r.

Sąd Rejonowy w Suwałkach I. Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	<i>SSR Aneta Ineza Sztukowska</i>
Protokolant:	<i>Julita Katarzyna Miklaszewicz</i>

po rozpoznaniu w dniu 9 sierpnia 2013 r. w Suwałkach

na rozprawie

sprawy z powództwa J. K.

przeciwko (...) sp. z o.o. w S.

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powódki J. K. na rzecz pozwanego (...) sp. z o.o. w S. kwotę 1.217,00 zł (słownie: jeden tysiąc dwieście siedemnaście złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Aneta Ineza Sztukowska

Sygn. akt I.C. 675/13

UZASADNIENIE

Powódka J. K. wystąpiła przeciwko (...) sp. z o.o. w S. z pozwem o zapłatę kwoty 5.500,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 21.08.2012 r. do dnia zapłaty – tytułem zadośćuczynienia za krzywdę, jakiej doznała w wyniku wypadku komunikacyjnego z dnia 17.05.2012 r., spowodowanego przez osobę korzystającą z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanej spółce. Jednocześnie domagała się zasądzenia od powoda kosztów procesu według norm przepisanych.

Jako podstawę prawną swego żądania powódka wskazała art. 445§1 kc w zw. z art. 444§1 kc, zaś jako podstawę roszczenia odsetkowego – art. 481 kc w zw. z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. nr 124 zpo. (...) z późn. zm.).

W odpowiedzi na pozew pozwany (...) sp. z o.o. w S. nie uznał powództwa i wniósł o jego oddalenie, jednocześnie domagając się zasądzenia od powódki na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Argumentując swe stanowisko w sprawie pozwana podniosła, że nie jest zakładem ubezpieczeń oraz że nie zawarła z żadnym podmiotem: ani osobą fizyczną ani prawną umowy ubezpieczenia OC. Pozwana przyznała, iż przeprowadzała czynności związane z likwidacją szkody doznanej przez powódkę w wyniku wypadku komunikacyjnego z dnia 17.05.2012 r. Wskazała jednak, iż czyniła to w imieniu i na rzecz lotewskiego zakładu (...) w R., z którym to zakładem ubezpieczeń łączy ją umowa zlecenia właśnie w zakresie czynności związanych z likwidacją szkód objętych odpowiedzialnością tego zakładu. Zważywszy na powyższe, zdaniem pozwanej, nie można jej przypisać legitymacji biernej w procesie zainicjowanym przez powódkę. Legitymacji takiej, zdaniem pozwanej, nie można byłoby jej przypisać również w wypadku uznania jej za reprezentanta do spraw roszczeń (...) Company SE w R. - z uwagi na treść art. 133 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o działalności ubezpieczeniowej (Dz.U. z 2003 r. nr 124 poz. 1151 z późn. zm.). Krańcowo zaś pozwana wskazała, że ochrony swych roszczeń powódka poszukiwać winna w postępowaniu skierowanym przeciwko (...) Company SE w R. (jako zakładowi ubezpieczeń, który udzielał sprawy wypadku z dnia 17.05.2012 r. ochrony ubezpieczeniowej w zakresie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych) lub przeciwko Ubezpieczeniowemu Funduszowi Gwarancyjnemu w W..

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 17 maja 2012 r. doszło do kolizji drogowej, w wyniku której J. K. doznała obrażeń ciała i rozstroju zdrowia. Sprawcą kolizji była J. C., kierująca samochodem marki P. (...) nr rej. (...) i korzystająca z ochrony ubezpieczeniowej w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia posiadaczy pojazdów mechanicznych (...) Company w R. (bezsporne).

J. K. szkodę osobową powstałą w wyniku kolizji z dnia 17 maja 2012 r. zgłosiła w (...) sp. z o.o. w S., która to spółka - po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego w imieniu i na rzecz (...) Company SE w R. - wypłaciła na rzecz J. K. zadośćuczynienie w łącznej kwocie 10.866,96 zł (bezsporne).

(...) sp. z o.o. w S. jest spółką z ograniczoną odpowiedzialnością, której przedmiotem jest działalność profesjonalna, naukowa i techniczna (gdzie indziej niesklasyfikowana), działalność świadczona przez agencje inkasa i biura kredytowe, działalność związana z tłumaczeniami, działalność centrów telefonicznych, działalność w zakresie pozostałych form udzielania kredytów, działalność agentów i brokerów ubezpieczeniowych, działalność wspomagająca ubezpieczenia i fundusze emerytalne, działalność związana z oceną ryzyka i szacowaniem poniesionych strat, kupno i sprzedaż nieruchomości na własny rachunek, wynajem i zarządzanie nieruchomościami własnymi lub dzierżawionymi, pośrednictwo w obrocie nieruchomościami i zarządzanie nieruchomościami wykonywane na zlecenie. (...) sp. z o.o. w S. nie jest zakładem ubezpieczeń (dowód: odpis z KRS k. 21-22).

Sąd zważył, co następuje:

Jako że za podstawę prawną żądania głównego zgłoszonego w pozwie strona powodowa wskazała art. 445§1 kc w zw. z art. 444§1 kc w kontekście powyższych przepisów rozpatrywać należało (w pierwszej kolejności) odpowiedzialność pozwanej w sprawie niniejszej.

Zgodnie z art. 445 § 1 kc w zw. z art. 444 kc w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia Sąd może przyznać poszkodowanemu od sprawcy szkody odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

W sprawie niniejszej bezspornym było, iż pozwana nie jest sprawcą szkody, jakiej powódka doznała w wyniku wypadku z dnia 17.05.2012 r. Jak wynika bowiem z uzasadnienia pozwu (a okoliczność tę pozwana potwierdziła), sprawczynią tego wypadku była J. C..

W zaistniałym stanie rzeczy nie sposób, zdaniem Sądu, przyjąć, iż pozwana (niebędąca sprawcą szkody na osobie powódki) posiada legitymację bierną w niniejszym postępowaniu.

Legitymacji biernej po stronie pozwanej nie sposób też wywieść z faktu, iż pozwana wypłaciła powódce zadośćuczynienie za krzywdę doznaną w wyniku wypadku z dnia 17.05.2012 r. Legitymację taką pozwanej przypisać

bowiem można byłoby wówczas tylko, gdyby była zakładem ubezpieczeń udzielającym sprawcy tego wypadku ochrony ubezpieczeniowej w zakresie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych. Wynika to z treści art. 35 w zw. z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych – zwanej dalej ustawą (...) - Dz.U. nr 124, poz. 1152 z późn. zm.

Tymczasem, pozwana nie tylko że nie jest zakładem ubezpieczeń udzielającym ochrony ubezpieczeniowej w zakresie OC sprawcy wypadku z dnia 17.05.2012 r., ale nie jest zakładem ubezpieczeń w ogóle. Wynika to jednoznacznie z odpisu KRS pozwanej załączonego do sprzeciwu, gdzie określony jest ściśle jej zakres działalności (działalność polegająca na udzielaniu ochrony ubezpieczeniowej nie jest tam przewidziana) oraz z treści art. 5 ustawy z dnia 22 maja o działalności ubezpieczeniowej (Dz.U. z 2003 r. nr 124 poz. 1151 z późn. zm.), po myśli którego zakład ubezpieczeń może wykonywać działalność ubezpieczeniową wyłącznie w formie spółki akcyjnej albo towarzystwa ubezpieczeń wzajemnych (pozwana jest zaś spółką z ograniczoną odpowiedzialnością). Podkreślić też godzi się, że strona powodowa w żaden sposób nie wykazała, by pozwana i sprawcę wypadku z dnia 17.05.2012 r. wiązała umowa odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Ją to zaś obciążał ciężar dowodu w omawianym zakresie (art. 6 kc).

Wypłacając powódce zadośćuczynienie z tytułu krzywdy doznanej w związku z wypadkiem z dnia 17.05.2012 r. pozwana działała nie we własnym imieniu i na własną rzecz, lecz na rzecz i w imieniu (...) Company SE w R. – zakładu ubezpieczeń, który udzielał sprawcy ww. wypadku ochrony ubezpieczeniowej w zakresie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych. Słusznie zatem w odpowiedzi na pozew pozwana wskazała, iż ewentualne swe roszczenia określone w pozwie powódka kierować winna przeciwko temu właśnie zakładowi ubezpieczeń (a nie pozwanej).

Podzielić należało również pogląd pozwanej, iż legitymacji biernej w sprawie niniejszej nie można byłoby jej przypisać nawet przy założeniu, że jest ona reprezentantem do spraw roszczeń zagranicznego zakładu ubezpieczeń, który udzielał sprawcy wypadku z dnia 17.05.2012 r. ochrony ubezpieczeniowej w zakresie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych (tj. (...) Company SE w R.). Zgodnie bowiem z art. 133 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o działalności ubezpieczeniowej (Dz. U. Nr 124, poz 1151 ze zm.). reprezentant do spraw roszczeń upoważniony jest jedynie do reprezentowania zagranicznego zakładu ubezpieczeń i to w ściśle określonym zakresie tj.:

- a) w zakresie niezbędnym dla podejmowania i zaspakajania roszczeń zgłaszanych przez osoby uprawnione oraz
- b) w zakresie zapewnienia zastępstwa prawnego zakładu w sporach przed polskimi sądami powszechnymi.

Z powyższego wynika, że reprezentant nie wstępuje w miejsce ubezpieczyciela zagranicznego w ewentualnym sporze poszkodowanego z ubezpieczycielem sprawcy szkody, a jedynie reprezentuje pozwanego ubezpieczyciela w zawisłym sporze (por. też Publikacja z okazji 50-lecia Członkostwa Polskiego Biura Ubezpieczycieli Komunikacyjnych w Systemie Zielonej Karty wydana przez (...) Law (...), opublikowana:[http://www.rzu.gov.pl\(...\)__340__Likwidacja_miedzynarodowych_szkod_komunikacyjnych_w_Europie.pdf](http://www.rzu.gov.pl(...)__340__Likwidacja_miedzynarodowych_szkod_komunikacyjnych_w_Europie.pdf)). Na takie rozumienie pozycji reprezentanta do spraw roszczeń zagranicznego zakładu ubezpieczeń wskazuje też treść preambuły IV dyrektywy komunikacyjnej oraz treść samej IV dyrektywy komunikacyjnej. I tak, w preambule ww. dyrektywy czytamy: „Istnienie bezpośredniego prawa do podjęcia bezpośrednich działań przeciw zakładowi ubezpieczeniowemu przez stronę, która poniosła stratę lub szkodę, stanowi logiczne uzupełnienie wyznaczenia takich przedstawicieli, a ponadto polepsza sytuację prawną stron poszkodowanych w wypadkach drogowych mających miejsce poza Państwem Członkowskim stałego miejsca zamieszkania takiej strony” oraz „W celu wypełnienia luk, o których była mowa, należy zapewnić, aby Państwo Członkowskie, w którym zakład ubezpieczeń jest zarejestrowany, wymagał od tego zakładu wyznaczenia przedstawicieli stron zgłaszających roszczenia działających lub zarejestrowanych w innych Państwach Członkowskich, celem gromadzenia wszelkich niezbędnych informacji związanych z roszczeniami w wyniku takich wypadków oraz podejmować odpowiednie działania dla rozstrzygnięcia takich roszczeń w imieniu i na rachunek zakładu ubezpieczeń, łącznie z wypłatą odszkodowań; przedstawiciele stron zgłaszających roszczenia powinni dysponować wystarczającymi uprawnieniami, aby reprezentować zakład ubezpieczeń wobec osób, które poniosły szkody w wyniku takich wypadków, a także aby reprezentować zakład ubezpieczeń wobec władz narodowych, a także

w razie potrzeby przed sądami, w zakresie w jakim jest to zgodne z zasadami międzynarodowego prawa prywatnego dotyczącego ustalenia jurysdykcji”. Powyższe rozumienie roli reprezentanta znalazło odzwierciedlenie w art. 4 ust. 4 i 5 IV dyrektywy komunikacyjnej, gdzie mowa jest o tym, że przedstawiciel w związku z roszczeniami gromadzi wszelkie informacje niezbędne przy zaspokojeniu roszczeń i podejmuje środki niezbędne do wynegocjowania zaspokojenia roszczeń, przy czym wymóg wyznaczenia przedstawiciela nie wyklucza prawa strony poszkodowanej lub jej zakładu ubezpieczeń do wszczęcia procedury sądowej bezpośrednio przeciwko osobie, która spowodowała wypadek, lub przeciwko jej zakładowi ubezpieczeń, a nadto, że przedstawiciele stron zgłaszających roszczenia posiadają wystarczające uprawnienia do reprezentowania zakładu ubezpieczeń w stosunku do stron poszkodowanych oraz do celnego zaspokojenia ich roszczeń (vide: Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/26/WE z dnia 16 maja 2000 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do ubezpieczenia w zakresie odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych, zmieniająca dyrektywy Rady 73/239/EWG i 88/357/EWG - Dz.U.U.E.L.00.181.65 i Dyrektywa (...) WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. zmieniająca dyrektywy Rady 72/166/EWG, 84/5/EWG, 88/357/EWG i 90/232/EWG oraz dyrektywę 2000/26/WE Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczące ubezpieczenia w zakresie odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych - Dz.U.U.E.L.05.149.14).

Uwzględniając wszystko powyższe żądanie pozwu skierowane przeciwko pozwanemu (...) sp. z o.o. w S. uznać należało za bezzasadne – z uwagi na brak legitymacji biernej. Stąd też orzeczono jak w pkt I wyroku.

O kosztach procesu (pkt II wyroku) Sąd orzekł na podstawie art. 98kpc w zw. z §6 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1349 z późn. zm.). Jako że powódka przegrała proces w całości, winna zwrócić pozwanemu wszystkie wyłożone przez niego koszty, na które złożyło się wynagrodzenie fachowego pełnomocnika, który pozwanego reprezentował (1.200,00 zł) oraz opłata skarbową od udzielonego pełnomocnictwa (17,00 zł).

SSR Aneta Ineza Sztukowska